

Lievenemässä vaiko jyrkkenemässä

Yhä yleisemmäksi viriää keskustelu siitä mihin suuntaan työväenliike suuntautuu ja mihin suuntaan sen olisi suuntaannuttava nyt sodan jälkeisenä aikana? Lievenekö vai jyrkistyykö se? Siinä onkin keskustelun aihetta sitäkin suuremmalla syyllä, kun on olemassa mielipiteiden eroavaisuutta ei ainoastaan käytännöllisiin menettelytapoihin vaan myös pääperusteihinkin nähden.

Tähän asti kriittisempien kysymysten ilmaantuuksessa on keskustelu suoritettu marxilaisten ja syndikalististen aineiden välillä, jossa viimeksi mainitut eivät ole nähneet muuta kuin erimielisyyden syndikalismiin ja revisionismiin välillä, sillä he ovat otaksuneet ja väittäneet marxilaisten omaksuvan revisionistiset käsitykset. Siitä johtui m. m. "keltasten" nimitys erotukseksi "radikaalisista" aineksista, joiden piti muka edustaa oikeaa marxilaisuutta, mutta jotka itse asiassa edustivat enemmän tai vähemmän selvää syndikalismia.

Nyt viime aikoina on ruvennut ilmenemään yhä selvempänä toinen ryhmä, joka esityksistensä päättäen edustaa, joko tietoisesti tai tietämättään, samaa mitä Bernstein jo kolmisenkymmentä vuotta sitte edusti Saksassa ja joka hänen uudistusesityksiensä mukaan sai nimekseen revisionismi. Nämä väittävät myös edustavansa "oikeata" marxilaisuutta ja olevansa "keskustassa", sekä väittävät kaikkia niitä, jotka eivät voi hyväksyä heidän kantaansa, syndikalisteiksi. Tuntuu kummalliselta, että kumpikaan aines, syndikalistit ja revisionistit, eivät tiedä tai ole tietävinaän kolmannelta ryhmästä, marxilaisista sosialisteista mitään, vai jöhuneeko tämä halusta, pelkällä marxilaisten nimittämällä revisionisteiksi tai syndikalisteiksi, riippuen siitä kumpi ryhmä nimityksiä antaa, sivuuttaa koko kysymys. Tapahtuipa tämä tiedollisesti tai tietämättömyy-

dessä, ei muuta sitä tosiasiaa, että he eivät edusta sitä, mitä ennen sotaa edusti Kansainvälinen ja johon vielä perustuu tämän maan sosialistipuolue ja joka tunnetaan yleisemmin marxilaisen sosialismin nimellä.

Nykyiset keskustelut kuitenkin kiertyvät enemmän revisionismiin ja marxilaisuuden välille, sillä menneinä vuosina on jo toivottavasti riittävän selvästi selitetty syndikalismien ero marxilaisesta sosialismista. Tässäkin kirjoituksessa kosketellaan näiden kahden suunnan eroavaisuutta ja sivuutetaan syndikalismi toisarvoisena.

Nykyään (marraskuun lopulla 1918) Europasta saapuvat tiedot osottavat työväenliikkeen ehdotonta jyrkistymistä. Kuinka paljo niihin voi luottaa, kun kaapelien molemmissa päissä ovat kapitalistit siivilöittäessä kanssa, on asia, jota ei voi tarkkudella sanoa, Senvuoksi keskustelukin jää hieman epävarmaksi. Mutta nekin tiedot, mitä olemme saaneet, osottavat mainitun jyrkistymisen tapahtuvan. Johdattakaamme mielimme eräitä tapahtumia.

Venäjän vallankumouksen puhjetua, pääsi siellä porvaristo valtaan. Mutta pian alkoi asema muuttua, muuttuen hallitus ensin sekahallinnoksi, jossa oli osa porvareja ja osa oikeistososialisteja. Vähän toista vuotta sitte puhkesi Venäjän työväestön tyytymättömyys uudeksi taisteluksi, jolloin työväestö (työläiset, sotilaat ja talonpojat) otti vallan käsiinsä ja muodosti porvareista riippumattoman työväenhallituksen. Tämä hallitus on pysynyt vallassa jo toista vuotta. Tämä vallankumouksellinen kehityskausi osottaa suoranaista jyrkistymistä.

Samaa osottaa myös Saksan vallankumous. Kun se puhkesi, niin siellä ottivat työläiset ja sotilaat vallan käsiinsä ja muodostivat oman hallituksensa. Tässä hallituksessa olivat mukana sekä enemmistö että

vähemmistö-sosialistit. Saksan vallankumous jo alussa oli siten jyrkempi kuin Venäjän vallankumous. Ja aivan viimeisimmät tiedot kertovat sen vielä sitäkkin jyrkistyvän, vasemmistolaisen aineksen saadessa yhä enemmän jalansijaa. Pitkälti ei tarvitse tähän suuntaan kehittyä, kun Saksassa ollaan samassa kuin Venäjälläkin ja ennakkolaskelmien mukaan se tapahtuukin siellä pikemmin kuin Venäjällä.

Suomen vallankumous meni myös samaa tietä. Ensin vallankumouksen puhjettua muodostui siellä samanlainen sekava olotila kuin Venäjälläkin. Muodostettiin kokoomushallinto, jossa oli osa porvareja ja osa sosialisteja. Tämä muistutti Venäjän esimerkkiä vielä siinäkin, että sosialisteista meni hallitukseen vain oikeistososialistit. Mutta hyvin pian osottautui tämä hallitus mahdottomaksi, jonka vuoksi sosialistit lähtivät hallituksesta. Välillä toimitettiin eduskuntavaalit, jotka osottivat nimellistä lievenemistä, kun eduskuntaan pääsi porvarien enemmistö, jossa ennen oli ollut sosialistien enemmistö, mutta tämäkin oli vain nimellinen, sillä myöhemmin on selvinnyt, että porvarit saivat enemmistön vaalipetoksen kautta. Kuitenkin muodostettiin vaalien mukainen porvareista koottu kokoomushallitus. Mutta se ei tyydyttänyt maan työväestöä, vaan teki se suurlakon ja sittemmin jouduttiin sisällissotaan.

Siinä hävisi vallankumouksellinen työväestö, mutta vain porvariston avuksi rientäneen ulkonaisen voiman pakotuksesta, joten sekään ei asiallisesti osota lieventymistä. Pikemmin juuri suurlakko ja sittemmin sisällissodan puhkeaminen osottaa työväestön jyrkistymistä, joka ei enää tyytynyt odottamaan sekavan aseman ratkeamista rauhallista tietä, vaikka sitä sosialistipuolue nimenomaan kehoitti. Ja ne vähäiset ja hajanaiset tiedot, mitä senjälkeen on Suomesta saatu, osottavat, että työväestön mieliala on vain entisestään jyrkistynyt.

Toisiakin viestejä on kyllä tullut, nim. Tokoin lähettämät kirjeet, mut-

ta ne ovat saapuneet Suomen ulkopuolelta ja edustavat vain varsin pientä ryhmää. On näet muistettava, että liittolaisten säavuttua Archangeliin, lähti sieltä osa punakaartilaisia Rahjan johdolla Pietariin. Tokoin ja muiden mukaan jäi nähtävästi vain vähäinen ryhmä. Jos Tokoin edustamilla mielipiteillä olisi suurempaa kantavuutta Suomessa, niin siellä olevat hänen henkiheimolaiset, Tannerit, Kosokset ja muut olisivat voineet luoda voimakkaan liikkeen mielipiteitensä edustamaan. Mutta kun sitä ei ole syntynyt, vaikka heillä on siellä oma sanomalehtikin ilmestymässä, niin täytyy otaksua, että heidän puuhillaan ei ole Suomen työväestön enemmistön kannatusta. Ja sitä ei siellä ole sen lievyyden vuoksi. Katselipa siis asiaa miltä puolen tahansa, niin tulee siihen tulokseen, että kaikista onnettomuuksista huolimatta — ja ehkäpä juuri niiden painostamana — on Suomessakin tapahtunut jatkuva jyrkistyminen.

Toisten maiden, Bulgarian, Unkarin ja Itävallan vallankumouksista ei osaa sanoa juuri mitään hajanaisten ja ristiriitaisten tietojen vuoksi, kuin myös siitä syystä, kun monet merkit viittaavat siihen, että näissä maissa on ollut vieraat voimat vaikuttamassa vallankumouksen kulkuun.

Taas niissä maissa (Ruotsissa, Norjassa, Tanskassa, Englannissa, Ranskassa ja Italiassa) joissa ei ole vielä vallankumousta tapahtunut, on työväenliikkeen jyrkistymistä havaittavissa toisessa muodossa. Skandinavian maissa on asema kehittynyt sellaiseksi, että vallankumous voi puhjeta milloin hyvänsä. Tanskassa se saatiin vältettyä työväestölle tehtyjen myönnytyksien kautta, mutta Ruotsissa on asema epävarma vielä tätä kirjoittaessa. Englannin työväestö on ilmaissut ehdotonta jyrkistymistä, ensin lopettamalla "luokkarauhan" sittemmin tekemällä pesäeron vapaamielisestä kokoomuksesta, vaatimalla jäsentensä eroamisen hallituksesta ja astumalla vaalitaisteluun itsenäisenä joukkona. Lukuisat muut Englannin järjestyneen työvä-

estön päätökset ovat osottaneet kulua jyrkempään suuntaan.

Samaten on asianlaita Ranskassa ja Italiassa. Edellisessä pääsi hiljattain vasemmisto sosialistipuolueessa voitolle ja heidän vaatimuksensa tiukkenivat yhtämittä. Italialaiset tuomitsivat äskettäin oikealle taipuvia parlamenttiedustajiaan ankarasti ja vaativat puolueen edustajien kulkemaan yhä enemmän vasemmalle.

Ja tästä yleisestä säännöstä ei tee poikkeusta Yhdysvallatkaan. Näennäisesti kyllä on havaittavissa lieventymistä tämän maan unionistisessa väestössä, mutta todellisuudessa tapahtuu senkin keskuudessa jyrkistyminen. Sitä jo osoittaa lukuisat lakot ja unioiden johtomiesten esittämät vaatimukset juuri muuttuneiden olosuhteiden vuoksi. Samuel Gompersin äänikin on muuttunut, vaikka hän aivan äskettäin oli Euroopassa puhumassa sopuointua työläisten ja kapitalistien välillä. Nyt hän jo näyttää hampaitaan — tosin kuluneita ja mädäntyneitä — ja uhkaa kapitalisteja työväestön kostolla, jos he yrittävät ruveta käyttämään sodan jälkeistä tilannetta liian räikeästi edukseen. Kaikista merkeistä päätäten he sen tekevätkin, menen siinä vielä pitemmälle kuin tällähetkellä nämä unionistien politikoitsijat uskaltavat aavistellakaan. Samaa aikaan sosialisteihin kohdistettu "punalippusota" vaikuttaa heidän kannan ja toiminnan jyrkistymiseen. Se hetkellinen sopuointu, joka sodan aikana näennäisesti muodostui työväestön ja kapitalistien välille, on nopeasti häviämässä luokkataistelun taas käydessä selväpiirteisemmäksi.

Aivan toisin oli sodan alkuaikoina. Silloin Saksan sosialistien enemmistö alotti liikkeen, jossa puhuttiin "luokkarauhan" välttämättömyydestä, yhteisestä "isänmaan edusta", sodan olemisesta vain puolustusotaa, jota on käytävä voittoisaan loppuun saakka ja varojen myöntämisestä hallituksille sotatarkoituksiin. Ja he myöskin toimivat puheittensa mukaisesti. Sitä rupesivat sosialistien enemmistöt seuraamaan myös muissa maissa. Myönnettiin hallituksil-

le varoja ja laskivatpa he jäseniään hallituksien jäseniksikin tai olivat muutoin hallituksensa kanssa sangen läheisissä tekemisissä. Unhotettiin kokonaan luokkavastakohdat ja uskottiin sodan olevan luokkataisteluumme tärkeemmän. Vastakkaiseen suuntaan menevä agitatsioni tukahutettiin hallituksen toimesta työläisten sitä joko välillisesti tai suoranaisesti avustaessa. Kun tätä kaikkea vertaamme sodan loppuajkaan ja eritoten nykyisiin tapahtumiin, niin täytyy jokaisen selväjärkisen ihmisen myöntää tapahtuneen tavattoman suuren muutoksen, joka ei sisällä ainoastaan jyrkistymistä siinä merkityksessä, että edelleenkin pysytään sodan alkuaikana otetulla kannalla ja vain sitä hiukan olisi jyrkistetty, vaan että entiseltä lievältä kannalta on luovuttu ja omaksuttu ennen sotaa vallinnut vallankumouksellinen kanta.

Näin tähän mennessä, mutta mitä tämän jälkeen?

Odottakaamme, sanovat revisionistit. Vallankumouksellinen ryöppy on vain hetken huumaus, joka pian hälvenee, kun joudutaan rakentavan puolen kanssa tekemisiin ja silloin tulee taas kysymykseen sovittelu kapitalistien kanssa, sillä repimällä ei pitkälle päästä. Näin he selittelevät "odotellessaan". Tämän mukaan ei työväenluokalla olisi itsenäistä toimintaa muussa kuin vanhan yhteiskunnan hajotustyössä. Niinpäkin joudutaan uuden yhteiskunnan luomiseen, pitäisi turvautua kapitalisteihin. Johtaako tällaiselle perusteelle perustuva yhteiskunnan rakentamistyö siihen yhteiskuntamuotoon, johon työväenluokan oman etunsa ja historiallisen kehityksen pakottamana täytyy päästä? Ja perustuu ko se marxilaiseen yhteiskuntateoriaan?

Päästäksemme tästä selvyYTEEN, täytyy johdattaa mieliin vielä Saksan enemmistösosialistien kantansa tueksi esittämät selitykset. Astuessaan elok. 4 p:nä 1914 uudelle tielle, myöntämällä varoja hallitukselle sotatarkoituksiin, he selittivät sen tapahtuman vain senvuoksi, kun hei-

dän mielestään sota oli puolustusso-
taa, jossa sosialistit vain täyttävät
"yhteiskunnan todellisenä osakkaa-
na" heille kuuluvan velvollisuuden.
Olihan Bernstein jo v. 1889 julkaise-
massaan kirjassa "Sosialismin edelly-
tykset ja sosialidemokratian tehtä-
vät" selostanut, että "Demokratinen
äänioikeus tekee omistajastaan yh-
teiskunnan oikeudellisen ja muodolli-
sen osakkaan, ja tämän oikeudellisen
osallisuuden täytyy ajan pitkään käy-
dä todelliseksi osallisuudeksi." Tätä
kantaa olivat Saksan revisionistit
ajaneet pitkin matkaa, vaikka puolue
oli aina sen hyljännyt ja viimeksi
Nurnbergin puoluepäivillä 1908 uusitu
varojen myöntämisestä koskeva
kielteinen päätös. Revisionistien ol-
lessa enemmistönä parlamenttiryh-
mässä he ottivat sodan puhjettua
ohjaket käsiinsä, ja tuntien itsensä
yhteiskunnan "todelliseksi osakkaik-
si" he asettuivat sitä myös tukemaan
tasa-arvoisina osallisina kapitalistien
kanssa.

Tähän heitä mielestään velvoitti
vielä ne voitot, mitä työväestö oli
saavuttanut niin palkkataisteluilla
kuin parlamenttaarisella toiminnal-
lakin. He selittävät, että mahtavien
työväenjärjestöjen, niiden omaisuuksien,
sanomalehtien, voimassaolevien
työväensuojelulakien, saavutettujen
palkka- ja työaika tariffien, y. m. m.
etuoskeuksien turvaamiseksi täytyy
turvata omaa maata tukemalla halli-
tusta. Jos sitä ei tehdä, niin siitä
koituu kahdenlainen vaara: joko
hyökkää maahan vihollinen, joka hä-
vittää kaikki nämä ja alistaa työväen
orjuuteen; tai sitte voittaa oman
maan hallitus kapitalistien tukemana
vihollisen ja kostoksi työväestölle
heidän oppiniskaisuudestaan hävittää
työväenjärjestöt, niiden omaisuuden,
riistää kokoontumisvapauden ja kaik-
ki muut järjestetyn toiminnan eh-
dot. Edellinen väite perustui siihen
olettamukseen, että Saksan kapita-
listit ovat parempia kuin muiden mai-
den kapitalistit ja niiden avustami-
nen on itseasiassa Saksan työväen-
liikke nkin avustamista. Toinen väi-
te taas perustui siihen käsitykseen,
että kapitalistit voivat milloin hy-

vänsä hävittää työväenjärjestöt ja
ottaa pois työväestön voittamat saa-
vutukset eri aloilla. Tällainen käsi-
tys voi syntyä vaan siitä vakaumuks-
esta, että ne saavutukset on kamp-
romissin tuloksena saavutettu kapi-
talistien suosiollisuudesta ja itse-
asiassa heidän antamana, eikä työ-
läisten ottamana.

Näihin tuloksiin he joutuivat hylä-
tessään marxilaisen vallankumouksel-
lisen sosialismin turhana "ajatusra-
kennelmana", joka oli kulkenut jouta-
vana romuna Ranskan aikuisista
blanquilaisista vallankumouksista,
josta Marx ei ollut raskinnut luopua,
vaikka ei sitä itse asiassa hyväksy-
nytkään, kuten sitä Bernstein selit-
tää. Ja taas tämä vallankumouksel-
lisuus oli heidän mielestään joutavaa
romua eli "korulauseita" siksi, kun
se on mahdoton. Bernstein selittää
edellämainitussa kirjassaan, että val-
lankumus on mahdoton, kun luokka-
ristiriidat eivät yhteiskunnassa kär-
jisty, vaan lievenevät, josta yleinen
hyvinvointi ja alempienkin kerroksi-
en varallistuminen on todisteent.
Korkeammat paikat lisäävät työvä-
estön hyvinvointia Korkeammat pal-
kat lisäävät työväestön hyvinvointia
ja vähentävät kapitalistien rikastu-
mismahdollisuuksia. Tällöin ei tar-
vita marxilaista vallankumousta yh-
teiskunnan muuttamisessa, vaan men-
näin paeempiin oloihin yhteiskunta-
uudistuksen kautta, joita saadaan
demokraattisten porvarien avustuk-
sella. Luonnollisesti myöskin näitä
"demokraattisia" porvareja on hä-
dän hetkellä avustettava, varsinkin
kun se hätä on yhteinen, kuten vi-
hollisen maahan hyökätessä!

Saksa kyllä aloitti hyökkäyksen,
mutta se ei muuttanut sitä tosiasiaa
Saksan sosialistien mielestä, että
Saksa kävi puolustussotaa. Olihan
heidän oppi-isänsä Bernstein jo ai-
kaisemmin lausunut, että "vaikka mi-
nun mielestäni meidän piireissä usein
liioitellaankin 'venäläistä vaaraa' ta-
hi etsitään sitä sieltä, missä se ken-
ties on vähemmän peljättävissä,
myönnän kuitenkin, että maa, jonka
väestön suurena enemmistönä on
valtiollisesti tehottonia ja suuressa

määrin tiedottomia talonpoikia, aina voi käydä vaaraksi naapureilleen. Sellaisessa tapauksessa pitäisi kyetä, niin pian kuin mahdollista, siirtämään sodankäynti vihollisen omaan maahan, sillä uudenaikaisissa maissa on sota omassa maassa jo puolinen tappio." Tätä "varaa" vastaanhan Saksan hallitus hyökkäsi ja menetteli siinä Bernsteinin antaman ohjeen mukaisesti. Mitäpä Saksan enemmistösocialistit, jotka hyväksyivät Bernsteinin revisionistiset opit, voivat muuta kuin hyväksyä hallituksen menettelyn.

Mutta tällä menettelyllään he saattoivat aikaan hajannuksen kansainvälisessä socialistiliikkeessä. Kovaksi onneksi ottivat toistenkin maiden socialistit saman kannan. Kansainväliset siteet katkesivat ja socialistit seisovivat vastakkain — kapitalistien rinnalla. Revisionistit olivat saavuttaneet pyrkimyksensä, päästä mahdollisimman lähelle ja hyvin väleihin kapitalistien kanssa. Nyt jos milloinkaan olisi tilaisuus osottaa, mitä etuja tämä kanssakäyminen tuottaa. Ja mitä se tuotti?

Niitä samoja laitoksia, joiden suojeliseksi oli kapitalistien kanssa yhteistoimintaan käyty, rupesivat kapitalistit ja heidän hallituksensa hävittämään. Näitä yhteiskunnan "todellisilta osakkailta" kiellettiin lausun to vapaus, yhdistymisoikeus, sensuuri tukki sanomalehtien suita, työväen suojelulait perustettiin, työpäiviä pitennettiin, naisia ja lapsia otettiin teollisuuden palvelukseen, elintarpeiden hinnat kohosivat ja elintarvekontrollia puuttui, kapitalistit käyttivät häikäilemättä tilannetta hyväkseen riistääkseen kaikinpuolin köyhälistöä, sotaverot siirrettiin etupäässä työläisten kannettaviksi j. n. e. Jouduttiin siis siihen samaan, mitä oli koetettu kiertää, ja jouduttiin siihen vielä omalla myötävaikutuksella. Eikä tässä vielä kaikki. Tästä myötävaikutuksesta johtuneena jakaantui socialistisen liike kahtia, jolloin toinen ryhmä joutui taistelemaan toistaan vastaan.

Saavutettiin siten perinpohjainen kaaostila niin kotimaisessa kuin kan-

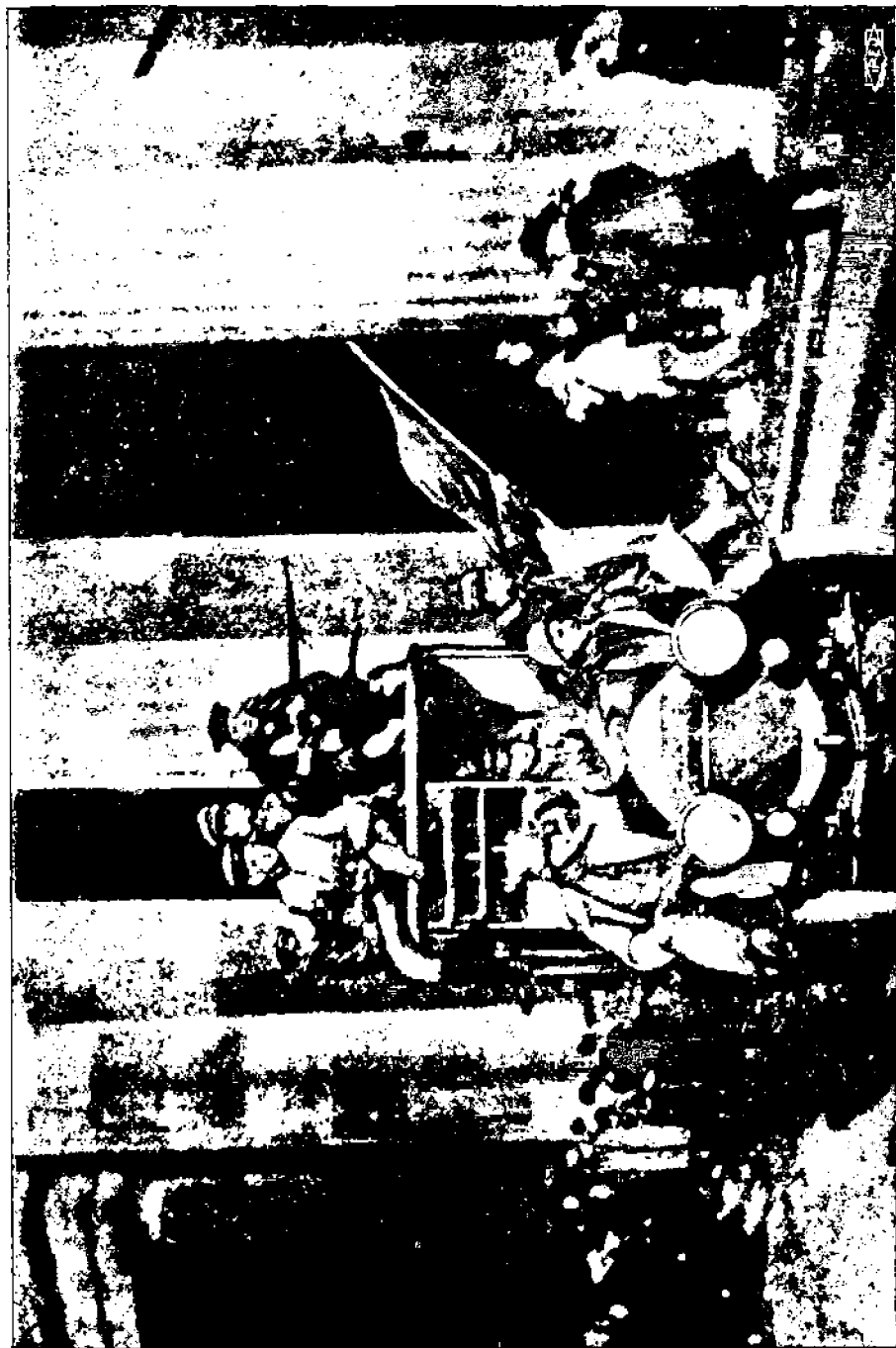
sainvälisessäkin liikkeessä. Ja se oli saavutettu kieltämällä socialistisen luokkataistelun perusta: työväenluokan ja kapitalistiluokan välinen sovitamaton ristiriita. Se voidaan hävittää Marxin opin mukaan vain kapitalistiluokan perinpohjaisella kukistamisella, jolloin työväenluokka ottaa valtiovallan yksinomaan käteensä siiksi aikaa, kun se kerkiiä hävittää kapitalistiluokan olemassaolon edellytykset ja perusteet, toimittaa tuotantovälineiden pakkoluovutuksen, hävittää yksityisomistuksen ja luoda uuden yhteiskunnan näille uusille perusteille, jolloin ei enää ole mahdollista minkäänlainen luokkavalta. Tämän kaiken kieltäminen ja tilalle sovinnollisen realipolitiikan omaksuminen, vapaamielisiin porvariin luottaminen, kun ne muka voivat kohota yläpuolelle tavallisten kapitalistien pyyteiden ja katsoa asioita yksinomaan humanisilla perusteilla, oli saattanut revisionistit umpikujaan.

Tästä umpikujasta on päästy, mutta päästy vain hylkäämällä kokonaan revisionistiset meiningit ja omaksumalla marxilaisen vallankumouksellisuuden periaatteet ja niihin nojaavat menettelytavat. Pitäisikö nyt näistä uudelleen luopua ja lähteä etsimään uutta umpikujaa?

Mitä sitte on tehtävä?

Yksinkertaisesti jatkettava sitä tietä, jolla nyt ollaan. Työväestön on kulettava omaa tietään ja omin voiminsa, kuten Englannin työläiset kulevat vaalitaistelussaan, Saksan ja Venäjän työläiset vallankumouksessaan. Mutta entä jos sillä menetetään enemmän kuin saavutetaan?

Voivatko Englannin työläiset menettää enemmän kuin he ovat menettäneet porvariston kanssa yhdessä toimiessaan? Eihän heillä ole edes vapaata vaalitaistelu-oikeutta, vaikka on vaalitaistelun aika ja sota ohitse. Sellaisenko takia kannattaa pitää kokoomusta pystyssä porvarien kanssa? Entä Saksan ja Venäjän työläiset, mitä he voivat menettää? Senkö kurjuuden, jonka revisionistien yhteistoiminta kapitalistiluokan kanssa on synnyttänyt Saksassa? Vai

Vallankumous-sotureita punalippuineen taistovalmilma Berliinissä.

senkö elintarve ja sivistyksellisen kurjuuden, jonka Venäjän itsevaltiis porvariston avustamana synnytti Venäjällä? Kyllä asia on siten kuin Marx "Kommunistisessa manifestissa" sanoo, että "Köyhälistöllä ei ole muuta menettettävänä kuin kahleensa. Heillä on koko maailma voitettavana. Kaikkien maitten työläiset, liittykää yhteen!" Vain tällä pohjalta se on jo alkanut muodostuakin.

Mutta sittekin, onko oikeata, onko edullista ja onko tuloksellista nykyisen vallankumouksellisen toiminnan jatkaminen? Eikö Venäjän työväenhallitus ole tuomittu kaatumaan? Eikö Saksan sosialistien toiminta vie samaan kaaokseen kuin Venäjällä? Eikö muittenkin maitten työväenliikkeet joudu kärsimään tällaisesta jyrkästä toiminnasta?

Työväestölle on se oikeaa, mikä on sille edullista, sillä etu yksinomaan ratkaisee mikä on oikeaa, jollemmä antaudu porvariston metafysiisiin mielelmiin.

Terveeltä pohjalta lähtien tulee vain kysymykseen mikä on edullista? Työväestölle on edullista saavuttaa paremmat taloudelliset olot, josta sitte itsestään seuraa siveellisten olojen korjaantuminen. Taloudelliset olot korjaantuvat palkkojen kohoamisen kautta, mutta se etu riistetään elintarpeiden hintojen kohottamisella. Työpäivän lyhentäminen on työväenluokalle edullista, mutta parannetun tekniikan avulla riistää kapitalistiluokka kuitenkin sitä suuremmat työntulokset ja uuvuttaa työläiset. Työväensuojelulait ovat niinkään työväestölle edulliset, mutta sen kautta ei kuitenkaan lopu työläisten riistäminen. Yhteiskunnalliset oikeudet ovat samoin edulliset, mutta niitä eivät saa työläiset nauttia vapaasti niinkauan kun kapitalistiluokka on vallassa, siitähän juuri nytkaika on parhaana todistena. Kaikkia näitä etuja voidaan jossain määrin saavuttaa kapitalismin aikana, mutta ei riittävän laajassa määrässä. Ja siiltä kärsii työväestön etu. Kapitalismi ei voi työväestön vaatimassa määrässä etuja myöntää, kun se voi ne myöntää vain omalla

kustannuksellaan, siis kieltämällä itseltään samassa suhteessa etujaan, johon se ei näy sovinnolla suostuvan. Siinä se ristiriita, jota ei sovittamalla voida ratkaista. Ainoaksi keinoksi jää pakko, jolla pakotetaan kapitalistit luopumaan crikoiseduistaan.

Tuottaako tämä pakkotie sitte tuloksia? Suomen suurlakko 1905 oli sellainen pakkokeino, jolla ratkaistiin muutamassa kuukaudessa ääni-oikeuskysymys. Sitä ei muutoin olisi saatu vuosikausiinkaan. Venäjän suurlakko samaan aikaan ratkaisi niin ruuria yhteiskunnallisia kysymyksiä, että sellaisia saavutuksia ei olisi saavutettu vuosikymmenienkään sovinnollisella politiikalla. Ne edut kyllä myöhemmin riistettiin työväestöltä, mutta sellaisilla keinoilla, jotka kehittivät Venäjän työväestöä enemmän kuin suurinkaan valistus-työarmeija. Yhteiskunnallinen vallankumous Venäjällä on jo tähän mennessä ratkaissut niin suuria kysymyksiä, että sovittamalla porvariston kanssa sellaisiin tuloksiin ei olisi päästy koskaan. Samoin juuri päättynyt sota saatiin loppuun vain työväestön vallankumouksellisella pakotuksella. Mitä revisionistisen politiikan saavutuksia voidaan verrata näihin?

Nämä ovat esimerkkejä tähänastista saavutuksista. Eikö voi samaa odottaa eteenkinpäin? Vai onko jo ne perusteet hävinneet tai häviämässä, joihin perustuu tämä taistelu? Eikö pikemminkin kaikki merkit viittaa siihen, että luokkataistelu on vain kärjistymässä? Valmistautuvathan kapitalistit kaikissa maissa kukistamaan työväenluokan vallankumouksen ja luomaan sille pelottavan taantumuksen. Sitä varten on sijoitettu sotaväkeä Venäjälle ja käydään taistelua Venäjän työväenhallitusta vastaan. Samassa tarkoituksessa kielletään Englannin työläisiltä vapaa vaalitaisteluoikeus, jotavastoin kapitalistiluokan vaalitaistelu on täysin vapaata. Ja eikö tässä maassa ole noustu taisteluun sosialismia vastaan samasta syystä?

Tällainen kärjistyminen on luon-

nollinen seuraus historiallisesta kehityskulusta. Kapitalismin kypsyessä muodostuvat ristiriidat jyrkemmiksi. Kapitalismin kypsyminen näet edellyttää työväenluokan kypsymisenkin. Ja kuta kypsyneemmäksi se tulee, sitä suuremmaksi nousevat sen vaatimukset. Niiden kasvaminen on vahingollista kapitalismille ja senvuoksi sen täytyy asettua niitä vastustamaan. Mutta se vastustus synnyttää suuremman paineen työväenluokassa, josta on seurauksena vuorovaikutuksena ristiriitojen jyrkistyminen. Niiden jyrkistyessä saavutetaan voitoja vain sen kautta, että työväenluokalla on voimaa ja voimakkaita taistelukeinoja ja että niitä käytetään oikealla tavalla.

Saavutettu kokemus on osottanut, että oikea tapa ei ole käyttää työväenluokan voimaa sovitteluihin porvariston kanssa, sillä se vähäisten tulojensa ohella hävittää työväenluokan taistelukeinot, kahlehtimalla työväestön pikkuparannuksiin ja tuhoamalla sen taisteluhengen ja luokkasolidarisuuden, kuten edellä esitetyt esimerkit jo sen todentavat. Sitävastoin työväenluokan itsenäinen toiminta kehittää sen luokkavoimia. Ja kun niihin voimiin nojaten taistellaan avonaista taistelua, jossa joukko itse saa päättää taistelukeinoistaan ja tarkistaa niiden käyttöä, niin saavutetaan sillä suurempia tuloksia. Mitä taistelukeinoja käytetään, riippuu kunkinaikaisesta taistelusta; toisen kerran käydään parlamenttitaistelua etukäädessä, taas toisen kerran käytetään lakkotais- telua ja osuustoimintaa sekä olosuh- teiden edellyttäessä tartutaan vallan- kumoustaisteluunkin, kuten nyt parhailtaan Itä-Europan työläiset teke- vät. Pääasiana tässä on se, että taistelua käydään työväenluokan omilla voimilla turvautumatta siihen tai tähän kapitalistiryhmään ja että mis- tään vallotetusta asemasta ei luovuta muutoin kuin pakon kautta.

Tämä ratkaisee Venäjän työväen- hallituskysymyksenkin. Jos se kaa- tuu, niin osottaa se työväen voiman puutteellisuutta joko Venäjällä tai sen ulkopuolella, riippuen siitä, millä

voimilla se kaadetaan. Mutta sen kaatumista ei ole avustettava työvä- estön itsensä taholta joko pyrkimällä luomaan kokoomushallitusta tai luopumalla vallasta, toivoen porvariston vastalahjaksi antavan joitakin pysy- väisiä etuisuuksia. Surullisena puo- lena Venäjän kysymyksessä on se, että siellä eivät ole kaikki sosialistit työväenhallituksessa mukana. Siitä on moitittu bolshevikkeja. Mahdolli- sesti he ansaitsevatkin moitteita. Mutta moittiessa on otettava huo- mioon se, että me emme saa sieltä luotettavia tietoja. Voihan olla asia sitenkin, että toiset sosialistiset ryh- mät eivät ole suostuneet lähtemään yhteiskunnallisen vallankumouksen tielle, vaan mieluummin ovat pitä- neet kiinni porvarillisesta kokoo- muksesta. Ja jos asia on näin, niin silloin ei ole muilla syytä moittaa bolshevikkeja kuin revisionisteilla. Johan aikoinaan Marx lausui, että silloiset kommunistit käyvät yhteis- kunnallisen vallankumouksen tie- tään, vaikka toiset enemmän tai vä- hemmän sosialistiset ryhmät eivät antaisikaan kannatustaan. Ja hän leimasi tinkimättä porvarillisiksi sel- laiset osialistit, jotka turvautuivat sovinnolliseen politiikkaan porva- riston kanssa. Tälle käsityskannalle on nojautunut kansainvälinen sociali- demokraatia kaikissa konventioneis- saan, teroittamalla aina kaikkien maitten työläisten mieleen työväen- luokan vapautuksen tapahtuvan vain sen itsensä kautta. Samalla on kyl- lä kehotettu kaikkien maitten sosia- listeja yhtymään, mutta **selvällä luok- kataistelupohjalla.**

Bolshevikien toiminnalle antaa vie- lä tukea se, että he ovat pysyneet jo toista vuotta vallassa. Sellainen ei olisi mahdollista Venäjälläkään, jol- lei heillä olisi työväen enemmistön kan- natusta, vaikka he olisivat käyttäneet pistimiäkin apunaan. Ja että heillä työväestön enemmistön kannatus on, siihen on viitanut vaalien tulokset, mikäli niitä on saatu tietoomme. Äänioikeus on kyllä siellä rajotettu, mutta rajotus koskee porvareja, jo- ten sekään ei estäisi näkymästä sitä, jos työväestö ei kannattaisi bolshe-

vikeja. Se, että he ovat toimeenpanneet diktatuurin, on luonnollinen seuraus sikäläisistä oloista. Mitenkäpä muutoin onkaan mahdollista toimeenpanna yhteiskunnallista vallankumousta kuin diktatuurin kautta? Odottamalla porvarien vapaaehtoisesti luopuvan vallastaan? Tälläkertaa muodostavat bolshevikit yksinään diktatuurin. Onko sen kummempi kuin jos kaikki sosialistit yhdessä sen muodostaisivat, jos kerran toiset sosialistiset ryhmät ovat antautuneet mieluummin kapitalistien apureiksi kuin työväenluokan asian ajajiksi. Marx teoriassaan esittää, että vallankumouksellisena ylimenokautena täytyy työväenluokan ottaa valta käsiinsä ja harjoittaa diktaturia, voidakseen toteuttaa yhteiskunnallisen vallankumouksen. Aivan samoin on menetellyt porvaristo vallankumouksessaan aikanaan. Eikä muutoin voidakaan menetellä, kun vallankumous on pakkokeino, jolla otetaan valta entiseltä hallitsevalta luokalta. Revisionistit ovat kyllä pauhanneet porvarien ohella tätä vastaan, mutta eivätä he ole voineet tilalle esittää muuta kuin vetelän sovittelupoliitikansa, josta tiukan tullen oli pakotettu sen esittäjäkin, Bernstein, luopumaan ja asettumaan vallankumousta kannattavan ryhmän kannalle.

Ja yhteiskunnallisesta vallankumouksesta on luonnollisena seurauksena omaisuuden pakkoluovutus **lunastuksetta**. Revisionistit pitävät tätäkin pahana. He toivoisivat pakkoluovutuksen tapahtuvan lunastamisen kautta. Ja koettavat kantaansa tukea selittämällä, että historia ei osota koskaan vallankumouksien menneen lunastuksetta tapahtuvaa pakkoluovutuksen tietä. Vaikkapa historia ei sitä osottaisikaan, niin se ei muuttaisi asiaa, sillä eihän historia vielä osota koskaan tapahtuneen työväenluokan vallankumousta. Ja tämä on aivan toista kuin jonkun yksityisomistusta kannattavan luokan vallankumous toista yksityisomistusta kannattavaa luokkaa vastaan. Mutta historiakin osottaa tapahtuneen kaikissa vallankumouksissa pakkoluovutusta lunastuksetta. Valtio-

vallan keksittyessä kuninkaitten käsiin, pakkoluovuttivat he aatellisherain maita. Kaarlo XI Ruotsissa ja Ludvig XIV Ranskassa on siitä esimerkkinä. Ja entä Ranskan suuressa vallankumouksessa? Maasta paenneiden tai mestattujen aatelisten omaisuudet pakkoluovutettiin valtiolle, jota hallitsi porvaristo. Ja se tehtiin korvauksetta. Joitakin omaisuuksia kyllä taantumuskautena palautettiin takaisin perillisille, mutta suuren suuri osa jäi valtiolle. Ei siis ole ensimmäinen kerta, kun pakkoluovutus tapahtuu lunastuksetta. Eikä muu voi olla ymmärrettävääkään, jos asiaa katsoo pelkkien luokkaetujen kannalta. Ja siltä kannalta vaan voi työväestä asiaa katsoa.

Ilman tätä pakkoluovutusta ei olisi bolshevikit Venäjällä vallassa. Juuri senkautta on heille käynyt mahdolliseksi lujittaa luokkavaltaansa ja johtaa asioita siihen suuntaan, että Venäjä toisten maitten ohella voi muodostua sosialistiseksi tasavallaksi. Onnistuvatko bolshevikit tässä, on vielä mahdoton vakuuttaa. Jos kapitalismi toisissa Euroopan maissa ei osottaisi selaista kypsyyttä, että niissä puhkeaa vallankumous, niin bolshevikien valta ei kai pysyisi pystyssä, se on jokseenkin selvää. Eikä siinä auttane bolshevikien pistimetkään. Mutta nyt on otettava huomioon ensiksikin se, että enemmistö Venäjällä näyttää olevan bolshevikien puolella ja toiseksi vallankumouksellisuus leviää muualle Eurooppaan. Vaikka Venäjällä ovat luokkasuhteet vielä kypsymättömät, niin mahdollisesti toisten maitten kaappaneempien suhteitten tukemana saattaa Venäjälläkin työväenvalta lujittua ja jäädä pysyväisenä olemaan. Ilman sitä tuskin on uskottavaa feodalismista sosialismiin menoa. Historiallinen kehitys kuitenkin voi ottaa joskus erikoisempia harppauksiakin erikoisten olosuhteitten vallitessa. Ainakin on syytä sellaista odottaa, ja pitää valta työväestön käsissä, jos se suinkin on mahdollista, aina siihen asti kun vallankumous ehtii vakiintua toisissa maissa.

Revisionistit eivät tätä hyväksy, vaan toivoisivat, että niin Venäjällä kuin Suomessakin toimisivat sosialistit

kokoomuksen aikaansaamiseksi porvarien kanssa. Ompa jo täältä käsin esitetty ryhdyttäväksi toimenpiteisiin tällaisen kokoomushallituksen luomiseksi Suomessa. Ja perustaksi tälle on esitetty, että Suomen kansan enemmistöä ei muodosta työväestö, vaan pikkuomistajien joukko. Heidän väitteitään vastaan voisi esittää vaalien tulokset Suomessa normaalisenä aikana, vaikka äänioikeus onkin siellä rajotettu, saaden vasta 24 vuotiaana äänioikeuden. Mutta he kai siihen vastaavat Bernsteinin sanoilla, että "Teollisuustyöntekijöitten (puhumattakaan muista työläisistä) kaipuu sosialistista tuotantoa on suuremmaksi osaksi otaksunmaa kuin todistettavaa todellisuutta. Sosialististen äänen lisääntymisestä yleisissä vaaleissa voi kyllä päättää sosialistisen liikkeen yhä jatkuvaa paisumista, mutta eihän kukaan tahtone väittää, että kaikki sosialisteille annetut äänet todella ovat sosialisteille annetut" ja "lopuksi ehkä sosialistinen vaalilippu pikemmin on epävarman pyyteen kuin määrätyn tarkoituksen ilmaisu."

Tähän voisi huomauttaa, että sitäkin suuremmalla syyllä on siten asiantaita porvaristolle annettujen äänien kanssa. Mutta asiaa ei ratkaise tämä viisastelu, vaan se, että omistamattomien luku Suomessa on paljoo suurempi kuin omistavien. Sen todistamiseksi tarvitsee esittää vain muutamia numeroita. Kunnallistaksotustilasto v. 1904 osoittaa Suomen maalaiskunnissa olleen taksotettuja henkilöitä yhteensä 424,912. Niistä oli:

Torppareita	51,774	12.2%
Multa vuokraajia	6,329	1.5%
Eläkkeellä eläviä	8,186	1.9%
Palvelijoita	36,931	8.7%
Itsellisiä	141,156	33.2%

Yhteensä 244,376 57.5%

Saman tilaston mukaan jakaantuvivat verotetut tulot maalaiskunnissa, kuten seuraavalla palstalla oleva taulukko osoittaa.

Näin kertoo verotustilasto v. 1904. Nuorempaa ei ole käytettävänä, ei ole nyt saatavissa, mutta kehitys ei suinkaan sen jälkeen ole kulkenut omistamattoman väestön eduksi, vaan päinvastoin. Viime vuosien tilastot puhui-

sivat vieläkin selvempää kieltä omistamattomien luvun suuremmuudesta.

Hallituksen tilattoman väestön komitean tilastot osottavat, että Suomen maalaiskunnissa v. 1901 oli 109,933 perhekunnalla, eli 23% kaikista perhekunnista oma - koti omalla maalla; 135,550 perhekunnalla, eli 28.1% oli oma koti vuokramaalla; 147,467 perhekunnalla, eli 30.9% oli vuokra-asunto; ja 86,192 perheellä, eli 18.0% ei ollut omaa asuntoa lainkaan, vaan asuivat loi-

Tuloluokka	Verotuks. alais. henk.	Tuloja mk.
200—299 mk.	85,945—20.2%	17,298,858—5.1%
300—399 "	102,533—24.1%	30,936,301—9.1%
400—499 "	66,983—15.8%	27,108,141—7.9%
500—599 "	25,859—6.1%	12,956,682—8.8%
600—799 "	40,254—9.5%	25,634,612—7.5%
800—999 "	24,544—5.8%	20,562,372—6.0%
1,000 " ja sen yll	78,794—18.5%	207,171,688—60.5%
Yhteensä 424,912—100%		341,668,654—100%

sina. Tämä tilasto osoittaa, että vain pikku osa, ei aivan neljättä osaa maalaisväestöstä, on maanomistajana, jotavastoin enemmän kuin kolmeneljättä osaa maalaisväestöstä, on maanomistajana, jotavastoin enemmän kuin kolmeneljättä osaa omistamattomia.

Ja näiden omistamattomien lisäksi on suuri joukko pikku omistajista vakuumukseltaan sosialistipuolueen ohjelman kannalla. Se, että heistä suuri osa joutui lahtarien sotajoukkoon sisällissodassa, tapahtui pakosta. Sitäpaitsi torpparien yleismaailmallinen liitto on hy-

väksynyt sosialistipuolueen ohjelman tuotantovälineiden ja suurien omaisuusien pakkoluovuttamisesta, joka osottaa ainakin sen, että torppariväestö muun työväestön ohella on työväenluokan itsenäisen vallankumouksellisen toiminnan kannalla. Sitä suuremmalla syyllä sitä on itsellisten joukko, joka muodostaa kolme kertaa niin suuren joukon kuin torpparit. Tällöin on työväestön ja porvariston kokoomushallituksen luomispuuhut ulkoapäin merkityksettömät, jopa naurettavaakin, varsinkin kun he itse eivät ole ilmaisseet sitä haluavansa.

Revisionistien tarkoituksena on pelastaa luokkataistelun pyörteistä edes rippeitä työväenluokalle. Se on paremman puutteessa hyvä tarkoitus. Mutta luokkataistelun kovassa koulussa karaistuneet työläiset eivät tyydy näihin rippeisiin, sillä he tietävät, että ne rippeet eivät työväenluokkaa pelasta. He käsittelevät pelastuksen olevan vain kapitalismin kukistamisessa ja siksi he kaikissa maissa entistä tiukemmin tähtäävät taistelunsa siihen. Ja sen he tekevät käsitteäen, että sen kautta voidaan säilyttää työväenluokan itsenäisyys, jotavastoin revisionismin taipumalla itsenäisyys menetetään.

Ja lopuksi. Mitä taistelukeinoja marxilaiset sosialistit tulevat käyttämään? Luonnollisesti pyrkimyksiensä mukaisia taistelukeinoja. Pyrkimyksenä on hävittää kapitalistiluokka ja sen kannattama nykyinen järjestelmä ja luoda yhteisomistukselle nojaava uusi yhteiskunta. Siinä luonnollisesti edelleenkin on ensimmäisenä taistelukeinona jatkuva vallistustyön teko. Sen jatkona taistelu valtiovallan valtaamisesta parlamentaarista tiestä sikäli kuin työväenluokan omat voimat sitä edellyttävät, sekä sen ohella taloudellinen taistelu työväen unioiden ja osuuskuntien kautta. Mutta sikäli kuin olosuhteet kehittyvät ja työväenluokan järjestyneet voimat kehittyvät, tulee kysymyksen myös vallankumouksellinen toiminta, jossa työväestö valtaa rynnäköllä valtiovallan käsiinsä. Tapahtuuko se yleislakon vaiko aseellisen taistelun kautta, tai jotain muuta tietä, riippuu pääasiassa kapitalisteista, siitä, mihin keinoon heidän vastustuksensa työväestön pa-

kottaa tarttumaan. Kun valta on saatu vallankumouksen kautta työväenluokan käsiin, täytyy sen ruveta valtaansa käyttämään kapitalistisen yhteiskuntajärjestelmän perusteiden hävittämiseen ja uuden yhteiskunnan rakentamiseen. Ja siinä väliatilana tulee välttämättömänä pakkona eteen työväenluokan diktatuuri, työväenluokan järjestetty luokkavallan käyttö, kuten jo on käynyt Venäjällä ja johon kaikista nykyisistä merkeistä päättäen kansainvälinen kapitalismi ajaa myös Saksan työväestön. Mutta diktatuuri on vain väliä, jolla aikaa hävitetään luokkahallinnon perusteet ja luodaan todellisen kansanvaltaisen hallinnon perusteet. Kun se on saatu tehtyä, lakkaa diktatuuri tarpeettomana. Mahdollisesti muitakin, entisestäään tuntemattomia keinoja joudutaan käyttämään vallankumouksellisena yllimenokautena. Kunkin maan oma kehityskausi määrää lähemmin mitä taistelukeinoja näistä kussakin maassa kulloinkin käytetään, mutta tosiasialta näyttää, että työväenluokan jokaisessa maassa on tätä tietä kulettava.

Jos tältä tieltä poiketaan, s. o. luovutaan joko itsenäisestä parlamentaarisesta tai taloudellisesta toiminnasta, tai ei oikean hetken tullen käydä vallankumoukseen, tai vallankumouksen tapahduttua ei oteta kaikkea valtaa työväestön käsiin kapitalismin perusteiden hävittämistä ja uusien yhteiskunnan perusteiden luomista varten, vaan sen sijaan antaudutaan valhekansanvallan haaveiluiden valtaan ja koetetaan luoda yhteistä kansanvaltaa ennenkuin yksityisomistuksen perusteet on hävitetty, niin joudutaan revisionismin suohon, joka merkitsee työväenliikkeen lieventämistä ja tuottaa taantumusta työväenliikkeessä. Yhtä vahingollista on astua toiseen äärimäisyyteen, syndikalismin tai anarkismin, jotka myös tuottavat taantumusta. Näistä molemmista suunnista on hajanaisia sivuilmiöitä nykyäänkin havaittavissa, mutta niiden merkitys työväenliikkeen käytännöllisessä toiminnassa näyttää olevan vähenemässä. Yhä suuremmat joukot kaikissa maissa näkyvät pyrkivän oikealta ja vasemmalta keskustaan ja omaksuvan vanhan marxilaisen vallankumouksellisen suunnan. Ja tässä mer-

kityksessä voi ilomielin todeta sen, että kansainvälinen työväenliike on jyrkemmän ja kansainvälisen työväenliikkeen edun kannalta on se suotavaakin.

Tällöin pyrkimykset lieventää taistelumme järjestömme keskuudessa ovat harhaan johtavia ja tuottavat ennenpitkää toiminnallemme vahinkoa. — W. B.

P U U T E

L. PFAU.

Suomentanut Jussi Raitio

Näin lausui Vapaus: Te Tuonelahan
mun käydä käskette, mä sinne vaivun.
Mutt' vaikka käskyynte mä tuohon taivun
jää teitä äitini mun uhkaamahan.

Te turhaan värjäilette pelot verin:
hän kulkee voittajana taistelusta.
Hän syttää orjan sieluun uskallusta
ja Nälän varustaapi miekanterin.

Hän teille kauhulaulujansa laulaa
ja punoo jähmettävää kuolon paulaa,
uus' kauhu kauhuhunne tuopi muutteen.

Ei tunne hirviö tuo mitään rajaa,
hän teidät murskaten vain tietään ajaa.
Mutt' ken on äitini? — Oon lapsi Puutteen.

